

ARNOŠT ADAMIČ:

Kako je Bog udaril Vinski vrh.

Pravljica.

ad Toplicami pri Zagorju se dviga solnčni, z bukovjem in smreko zarasli Vinski vrh. Za enim obronkom je skrita vasica Vine z malo cerkvico, ki je posvečena sv. Janezu Krstniku; na drugo stran hrbta se je pa ugnezdila vas Zavine.

Povsod, kjer so danes med sivo kamenje ukoreninjene vitke smreke in grčavo bukovje, so se pred davnim časom bohotile rodovitne loze. V dobri zemlji je trta rodila devetkrat devet, po dve pedi dolgih grozdov. V zidanicah, ki so se belile izza žlahtnih trt, košatih orehov in rodovitne breskovine, je bilo v trebušatih sodih polno žareče vinske kapljice. Zadovoljno so živeli kmetje in marljivo stregli vinogradom.

Kmalu so se pa prevzeli in niso več spoštovali ne Boga ne njegovih zapovedi. Dejali so: »Kaj Bog! Moja zemlja in trta sta zapovedi, ki velita: obdeluj me in bogat boš. Kdaj pa je še Bog okopaval trto?! Kdo ga je videl?« — so se povpraševali. Ko je bila ob nedeljah maša v dolini, so vinogradniki ostajali doma ter se vdajali pregrešnemu veseljačenju in popivanju.

Bog je bil žalosten, a ni jih udaril s šibo, nego je čakal, da se poboljšajo sami. Še rodovitnejše letine jim je naklonil: sleherna trta je rodila debelejšje jagode in ni ga bilo gospodarja, ki bi ne meril denarja z merniki.

Zgodilo se pa je, da jih je ta božja dobrota še bolj pokvarila in vse bolj kot kdaj so grešili. Da je bila mera polna, so celo v svetem postnem času rajali, pili in preklinjali.

Neko nedeljo, ko je vabil zagorski zvon v dolino v božji hram, je priklopela njihova brezbožnost do roba.

Zgrnili so se v malo cerkvico na Vinah, privalili sode vina v žagrad in kmalu se je razlegal pijani krik po svetem hramu. Ko je pijanost objela vse brezbožnike, je zlezal neki bogatin v prašičji baloh — to je v meh, ki so ga bili s kožo in slanino vred odrli s prašiča — ter jel maševati. Stregel mu je pa drugi in ta je zvonil s svinjskim repom. Hreščeče harmonike so udarjale poskočnice k bogokletnem opraviilu. Prav peklenski hrup pijanih plesalcev se je razlegal vsevdilj do neba.

Tolika je bila pregreha, da se je razsrdil nebeški Oče. Ukazal je — in odprle so se nebeške zatvornice. Tri dni in tri noči je lilo, tri dni in tri noči grmelo in treskalo. Ko je četrti dan posijalo solnce, ni bilo ne sledu ne tiru o lepih vinogradih. Povsod, kjer so pred kratkim časom zeleneli žlahtni nasadi trt, so štrlele sedaj iz tal izprane

skale. Vso rodovitno zemljo je splavila voda v dolino. Porušile so se zidanice in konec je bilo blaginje. Tako je Bog udaril neumne objestneže, ki so morali sedaj poprijeti za trdo delo.

Še dandanes poganja tu pa tam v hosti in na planem podivjana vinska trta, ki spominja na rodovitne nasade, po katerih je dobil kraj ime — Vinski vrh.

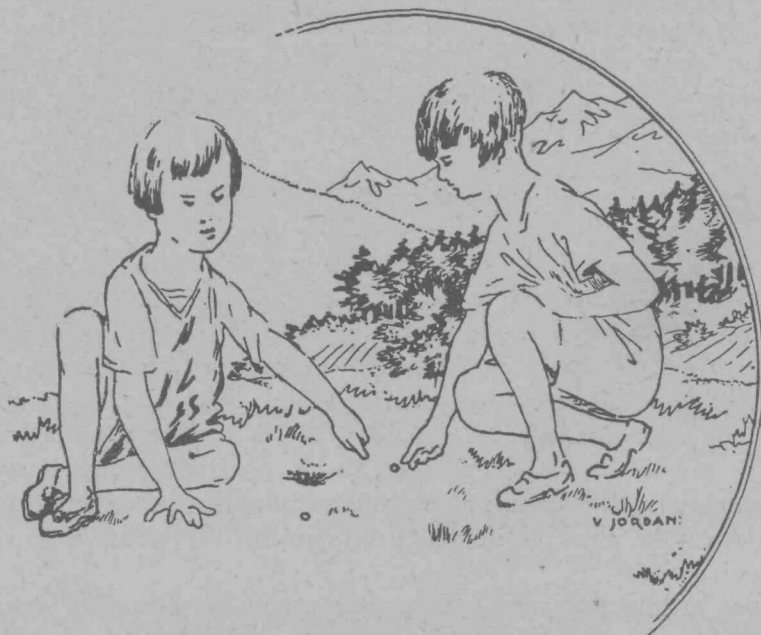

Vročina.

Solnček — konjček teče — hi! —
 koder teče — vse opeče,
 vse opeče, osuši,
 deca prosi ga goreče:
 Beži, beži, solnček, proč,
 ti si nam junak prevroč,

tebe dežek se boji,
 radi tebe k nam ga ni.
 Urnih zgini brž nožic,
 da gre dežek k nam na polje,
 da bo žita kaj, potic,
 da bo očka zlate volje.

Danilo Gorinšek.

POLETNA ZABAVA